

Ових дана Црна Гора слуша и толерише тешке и опасне изјаве: лажне оптужбе, ортодоксне историјске неистине, измишљотине сваке врсте, перфидна подметања, клевете, провокације и уцјене којима је у цивилизованим земљама не само давно истекао рок трајања, него подлијезу моралним и законским санкцијама. На државу Црну Гору, на њену националну и мултинационалну културу, на њено историјско биће, на њену прошлост и садашњост, на њен Устав – наоштреним зубима неофашизам јуриша и споља и изнутра, са више страна – али с једним и јединим циљем: што више обезвриједити и до крајњих граница оцрнити, ако је могуће и понизити, сваки слободољубиви и истинољубиви глас, а с највише мржње, с највише змијског иједа – оглодати сваку патриотску идеју, сваку креативну пројекцију, акцију, и све то што је могуће више зацрнити, служећи се мимикријом Цркве и шизофреном агресијом појединих црквењака и политичара, злоупотребљавајући Језик и језикојезуите, увлачећи у своје душегупке мирне грађане који „слично“ мисле или ништа не мисле, а све то, наводно, у име „светих обавеза“, које им је оставио Љубомир Ненадовић у писмима из 1857. године „Укидање црногорског језика, ради књижевног јединства“, ће између осталог стоји: „У свим школама је – Црногорски језик; у многеме различит од оног признатог, лијепог језика на којем је Библија преведена. Говорио сам једном приликом на Цетињу да би требало, ради књижевног јединства, да уведу онај језик којим се данас пише у Београду и Новом Саду“....., али зато игноришу изјаву Гавра Пешића, Србина из Војводине који је писао о напредовању основнијех школа у Црној Гори, (Црногорац, Цетиње 29.04.1872. године бр.17): „Црногорац бјеше осуђен да на вјечној стражи стоји за своје име и језик, за своју вјеру и народност, за своју слободу и независност“. Међутим, на жалост, има и оних назовимо јавних личности које данас изјављују „да се стиде што су Црногорци“ а све због вагана београдског, а ниједног момента не мисле да би се Црна Гора и његови преци њих стиђели. Њихова демо(Н)кратија узрокује опште узнемирење и изазива мржњу, али у резултанти ипак најприје и највише гуши саму себе, највише трује властиту ћецу, најтеже оптужује неостваривост својих мракоразвојних идеја.

Ко су ти антицрногорци, антислободари, уставорушитељи, душмани антиАНТИфашизма? Јесу ли то људи из других земаља, са других планета, или из неких нама непознатих епрувета? Удишу ли они ваздух са Урала, са Карпата, са Шар планине или Копаоника? Не, то су „НАШИ људи“, ма колико се ми од њих или они од нас разликовали. То су, на жалост, наши „дрогирани“, полууспавани људи; њих је, као и све сомнабулисте, лако усмјеравати, окретати, водити изнад „кровова“, изнад провалија, јер их нико не жали, јер

се они жртвују за неке „више“, туђе имагинарне циљеве – интересе других, из других средина, из других побуда за друге „олује“. Наоружани намјерним незнањем, презиром према истини, историјској и савременој, ти напи-грађани нијесу понешени ни за Језиком, ни за Нацијом, најмање за Културом, а камоли за својим изворним идентитетом, државним и националним. Они су најамни рушиоци уставности своје матичне Државе – посредни рушиоци и властитог идентитета, те тако и дугорочни непријатељи властитога порода и потомства уопште. Они своју ћецу и своју унучад претварају у апатриде, у људе без домовине, у изгнанике из своје природне средине – географске, културолошке, психолошке, менталне, језичке, традицијске, цивилизацијске...

Показали смо више пута, и то је јасно свима који хоће да мисле, да расуђују: да нема никакве језичке дискриминације између грађана који се служе са четири социолингвистичка језика новоштокавске заједничке основе, дакле између корисника бившег српскохрватског или хрватскосрпског језика. ЦРНОГОРСКИ ЈЕЗИК и црногорска језичка политика сигурно су најлибералније кодификације у односној материји у читавом јужноевропском региону. Двије варијанте црногорског језика – тзв. јотована (вуковска) са додатна два жива гласа, или – досадашња српскохрватска варијанта ијекавског изговора – па ће ће наћи вишу језичку слободу у оквиру властите државе, ове или које друге? Али, хајкачима на Црну Гору није до језика, њима је до Црне Горе, до урушавања њене независности и државности, слободе; њима је стало да се, на било који начин, понови аншлус из 1918, или нешто слично; њима је до наставка самопоништавања, самопонижавања, до понављања брисања Црне Горе са европске мапе... и пред тим циљем они не бирају средства, од њихових диригената није им дозвољен узмак, предах или компромис. Зато су крајње поражавајућа, карциномна сва „споразумијевања“ на рачун заобилажења, рушења и гажења црногорског Устава – да би се у Парламенту постигла потребна већина за изгласавање одређеног закона.

Нека свако ради по закону и Уставу, нека Влада по Уставу влада, нека Министарство за просвјету и науку слиједи своја законска овлашћења и већинском вољом народних представника остварује утврђене циљеве и нека једном већ осамостаљена Црна Гора самостално одлучује о себи и својим грађанима, као што су грађани одлучивали и одлучили о њеној судбини! А незадовољних увијек има, упркос настојањима било које власти, било које државе. Треба чинити све да се прошире хоризонти слободе, демократије и перспективности живота и рада, али не, никако не – уз рушење властите Државе, њеног Устава и њене историјски утемељене духовности. Због тога Дукљанска академија наука и умјетности инсистира да Скупштина Црне Горе схвати сав значај испуњења услова ЕУ за будућност Црне Горе и њених грађана, да у најкраћем року и без условљавања донесе Изборни закон. Очекујући приговоре да овим апелом залази у сферу политике, ДАНУ сматра да доношење Изборног закона није политичко већ да је то питање сагледавања положаја Државе и њених грађана у времену и простору и шанси, које ако се пропуште, неповратно нестају. Црна Гора је већ пропустила многе прилике (све зарад јединства), зато ДАНУ мисли да такав „луксуз“ Црна Гора овог пута

Наоштреним зубима на Црну Гору, њену културу и историјско биће

Пише: Дукљанска академија
петак, 26 август 2011 11:11

не смије себи дозволити чега је „политичка уцјењивачка група“ свјесна.

С обзиром на значај проблема, ДАНУ позива све државне научне институције: ЦАНУ, Универзитет Црне Горе, и остале самосталне научне, културне и државне установе да се придруже овом апелу.

Дукљанска академија наука и умјетности